

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka (przewodniczący)

SSN Wojciech Katner (sprawozdawca)

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie z powództwa R. Ż.

przeciwko C. spółce z o.o. w W.

o ustalenie i zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 maja 2016 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 30 grudnia 2015 r.,

1) oddala zażalenie,

**2) przyznaje radcy prawnemu R. S.
od Skarbu Państwa Sądu Apelacyjnego kwotę 600,-
(sześćset) złotych, powiększoną o należny podatek VAT z tytułu
udzielenia powodowi nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 30 grudnia 2015 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną powoda R. Ż. od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 10 września 2014 r., którym oddalona została jego apelacja od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 23 lipca 2013 r., w sprawie przeciwko C. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą o ustalenie i zapłatę.

W skardze kasacyjnej powód wskazał, że w zakresie roszczenia majątkowego wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 6 000 złotych, jednak drugie z roszczeń ma charakter niemajątkowy, obejmując ustalenie, że pozwana spółka stosowała nieuczciwe praktyki rynkowe w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym i naruszyła art. 17 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Nie zgodził się z tym Sąd Apelacyjny, uznając wyłącznie majątkowy charakter roszczeń powoda i ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia, niższą od 50 000 złotych zastosował art. 398⁶ § 2 w związku z art. 398² § 1 k.p.c.

W zażaleniu powód zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie w zaskarżonym postanowieniu art. 398² § 1 w związku z art. 398⁶ § 2 k.p.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie i wniósł o uchylenie tego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenia nieopłaconych kosztów pełnomocnikowi powoda z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa od pięćdziesięciu tysięcy złotych. W rozpoznawanej sprawie jest więc oczywiste, że dopuszczalność skargi zależy od uznania drugiego roszczenia, które sformułował skarżący za mające charakter niemajątkowy. Powód wywodzi w uzasadnieniu zażalenia, że podstawą prawną jego roszczenia niemajątkowego są przepisy ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym i ustalenie na podstawie art. 7 ust. 19 oraz art. 9 ust. 8 tej ustawy, że naruszony został art. 17 wspomnianej już ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Stanowi on, że przedsiębiorca wykonuje działalność gospodarczą na zasadach

uczciwej konkurencji i poszanowania dobrych obyczajów oraz słuszych interesów konsumentów.

Przepis ten, znajdujący się w rozdziale ustawy o zasadach podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej jest jedną z tych zasad o charakterze generalnym, z których trudno jest wywodzić indywidualne roszczenia wobec przedsiębiorców, jeśli osoba uważająca, że konkretna zasada jest naruszona łączy z tym naruszeniem roszczenie majątkowe. Roszczenie to ma bowiem swoje uzasadnienie w naruszeniu zasady, o której mowa w art. 17 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, czego przyczyn upatruje skarżący w powołanych przepisach ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym. Słusznie więc Sąd Apelacyjny uznał, że dochodzone przez powoda w rozpoznawanej sprawie roszczenie o ustalenie ma w rzeczywistości także charakter majątkowy, skoro jest bezpośrednio uwarunkowane interesami majątkowymi uprawnionego podmiotu. Ten zaś interes powód wycenił na 6 000 złotych.

W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia są przywołane orzeczenia Sądu Najwyższego, które wskazują na stabilizację wartości przedmiotu sporu odnośnie do późniejszego zaskarzania orzeczeń w toku instancji. Ma to też zastosowanie do postępowania kasacyjnego, które ma charakter nadzwyczajny w stosunku do prawomocnie już rozstrzygniętej sprawy sądowej. Dlatego, jeżeli nie ma sytuacji szczególnej, to znaczy rozdzielenia roszczenia majątkowego i roszczenia niemajątkowego, tylko są one ze sobą powiązane, a nawet jak w niniejszej sprawie okoliczności o niemajątkowym charakterze wpływają na zasadność lub niezasadność roszczenia majątkowego, to decydujące o dopuszczalności skargi kasacyjnej staje się roszczenie majątkowe i jego wartość. Tak należy odczytać sens uzasadnienia przywoływanego przez powoda postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2014 r., I CZ 45/14. Jeżeli więc wartość przedmiotu zaskarżenia tak zakwalifikowanego prawnie roszczenia wynosi 6 000 złotych, to zastosowanie powołanych przepisów o odrzuceniu skargi kasacyjnej było prawidłowe w zaskarżonym postanowieniu.

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. oddalić zażalenie, rozstrzygając o wynagrodzeniu należnym pełnomocnikowi powoda z urzędu na podstawie § 15 i 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst Dz.U. z 2013 r., poz. 490).

kc

jw